

Livet i Bellavista – Beboermøde i Bellavista med Carny og Søren Steenberg den 7. oktober 2022

Søren: Tak fordi jeg måtte komme og tak fordi I alle sammen er så søde ved min mor. Jeg hedder Søren Steenberg er 66 år og jeg er flyttet ind i Bellavista for 66 år siden, og den dag kan jeg faktisk ikke rigtig huske, men jeg kan huske mange ting fra min barndom, og min mor har tit undret sig over, at jeg kan huske en del. Men I ved måske, at de ting, man oplever som barn, og som man er glad for, dem kan man huske, men jeg kan overhovedet ikke huske, hvad jeg lavede i går, men sådan er det jo. Men jeg kan huske rigtig mange detaljer, og jeg har boet her i 24 år, fordi jeg blev boende, mens jeg gik på Skovshoved Skole, på Ordrup Gymnasium og også da jeg var hjemme på landlov, for jeg var i Søværnet, og da jeg gik på DTU i fem år og blev civilingeniør, og først der, da jeg havde fået mit første job, da flyttede jeg hjemme fra...

Det var lidt om mig selv. Jeg bor oppe i Nordsjælland, men jeg kommer her jo tit, så jeg er jo kommet her lige siden og har fulgt med og været til de forskellige generalforsamlinger og har fulgt med i de forskellige bestyrelser og fulgt de arbejder, der er blevet lavet, med stor interesse. Så jeg føler rigtig meget for Bellavista stadigvæk.

Jeg har skrevet nogle stikord, jeg har ikke lavet et foredrag, men jeg har skrevet nogle stikord, så jeg ikke glemmer nogle ting. Jeg tænker for at få lidt struktur på det, så vil jeg starte med at gå en tur rundt om Bellavista og fortælle om, hvordan det var dengang. Og så vil jeg fortælle lidt om, hvordan det var inde i en lejlighed, og så vil jeg fortælle om nogle af de drengestreger, vi lavede dengang. Jeg ved ikke, om det interesserer jer, men der er nogle ret sjove historier fra den gang, som nok ikke ville gå an i dag. Dem kommer vi til.

Hvis vi starter på bagsiden, så lå stationen deroppe dengang. Stationen var spærret inde med et hegn, man måtte kun gå ind på stationen, hvis man havde købt en billet, og det kunne man kun gøre oppe fra billetkontoret fra den nordlige ende. Det vil sige, man kunne ikke gå ind på stationen her fra Bellevuevej, der skulle man den vej op, men hvis man havde en billet, kunne man selvfølgelig. Der sad en kontrollør deroppe, men han solgte ikke billetter, men han kontrollerede. Hvis man skulle om på Dyrehavevej, måtte man gå hele vejen udenom. De tog, der kørte, da jeg var en lille dreng, det var damptog. Og de larmede, og de røg, og de peb og så videre, det var virkelig storslået for en lille dreng at kigge på de der store lokomotiver komme forbi. Sidenhen blev det MY-ere, de larmede mindst lige så meget, jeg ved ikke om I kan huske de store brune nogen. Og dengang var der jo ikke nogen bro over til Sverige, og der var heller ikke den der DanLink, så alle godstog fra Sverige, de kørte gennem Klampenborg station, lige gennem fodenden af min seng. Kl. halv tolv kom der et, og kl. 12 kom der et, og der var altså 60 vogne på sådan et godstog, det tog et kvarter for sådant et tog at komme forbi, og det bumlede og bragede og så

videre, men sådan var det jo. Det kan I nyde i dag, at der ikke er sådan en larm dernedefra. Det var vel det om stationen.

Bagsiden af huset var beklædt med sådan noget espalier hedder det vel, og der var sådan noget efeu, og jævnligt kom der en kokslastbil, som bakkede ned, der var lige sådan et stykke på hver side (viser med fingrene et par cm.) – ind gennem porten og helt ned til fyret, og de der store jernlåger var blevet åbnet, og så kørte kokslastbilen ind, og den kunne så tippe ladet sidelæns. Så lagde de nogle plader, sådan at koksen gled af ladet ned over pladerne og ned i fyrkælderen, hvor der var et koksfyrr. Og jeg kan huske, der var sådan nogle skinner i loftet, hvor varmemesteren kunne køre de her baljer med koks rundt derinde og hen til fyret og få dem tømt og så videre. Det var også spændende som dreng at se, når koksbilen kom osv. Det støvede temmelig meget, men sådan var det jo dengang.

Beboer: Hvad var der i de store rum?

Søren: Der måtte vi jo ikke komme ind. Det var jo meget hemmeligt, hvad der var derinde, og det gjorde vi os mange forestillinger om. Men jeg har da kastet et blik ind i fyrrummet. Det lignede jo sådan et maskinrum på en mellemstor oceandamper, men vi måtte ikke komme derind.

Hvis vi så bevæger os over på Bellevuevej, så var der tre forretninger. Der var en cykelsmed henne mod stationen, der hvor Rikke var tidligere, men før det, der var en cykelsmed, der hed Jørgen, og han røg cigarer hele dagen, så når man kom ind, så var det en fuldstændig tåge, man kom ind i. Han var ret flink, undtagen når han var sur, men han var ret flink som regel. Og når man havde punkteret sin cykel, så var det jo herved. Min far, som jo døde for mange, mange år siden, han var ikke ferm til at lappe cykler, så der fik jeg lov at bruge 10 øre på eller hvad det nu kostede dengang, at Jørgen han lappede den cykel. Han var jo også lidt skrap. Jeg tror også, vi drillede ham lidt.

Så var der købmanden og grønthandleren. For dengang var der to forretninger, derovre ud mod Bellevuevej, en større købmand og en lille grønthandler. De blev så slået sammen til en stor købmand, det var så købmand Seidenfaden og hans kone, der drev den, og så var der et bud, en ung knøs på 19 år eller sådan noget, som var bud. Og når man kom derned, så havde man gerne en lille indkøbsseddel med, som mor havde skrevet, og så gik man in til disken, og så kom fru Seidenfaden og sagde dav Søren – de var kanonsøde de der – vi lagde også mange penge der – så I skal bruge et halvt pund smør, ja, (viser hvordan købmanden vejede smørret op) og en klase bananer, ja, og lagde ned i posen, og på den måde fik man fyldt en pose op med alt det, man skulle købe. Man gik ikke selv rundt, der var ikke noget, der hed supermarked dengang, så det var fru Seidenfaden eller hr. Seidenfaden, der hentede det, man skulle have. Og hvis man ikke sendte sin søn ned, eller selv gik ned, så kunne man også bare ringe derned og sige, vi skal bruge de dersens 12 produkter, og så kom buddet med dem op til lejligheden. Og det var for eksempel, hvis det var en kasse øl. For det kunne jeg ikke bære. For dengang var der 50 flasker i en trækasse, så den vejede altså dobbelt så meget, som en ølkasse gør i dag, og jeg kan huske buddet der, som jeg af og til hjalp, og fik en is for eller sådan noget lignende, han kunne altså have seks af de der på sin Long John Cykel, som i øvrigt holdt nøjagtigt der, hvor der holder én nu. Det var bare sådan én med ladet foran.

Det var sådan, man købte ind. Mens vi er ved det, så var der morgenbrød – det blev leveret i de hersens bokse, der var uden for hver dør, jeg ved ikke, om I har set dem, de er jo væk nu, men altså – hvis der er to hoveddøre her, så var der to mælkebokse her i midten. Man kunne åbne

udefra opgangen og inde fra lejligheden (viser størrelsen med hænderne). Der kom så mælkeemand Jessen og leverede hver morgen to-tre liter mælk i hvide flasker – sidenhen blev de brune – han tog de gamle med, som vi havde sat der, og et franskbrød. Og det gjorde han til langt over halvdelen af beboerne. Så han brugte altså fra kl. 4 om morgenen eller sådan noget på at levere mælk og brød til både Bellavista og til de andre ejendomme sikkert også. I gamle dage var det hans far, Jessen, men så blev det sønnen Jensen, der overtog det, og de havde altså det her ismejeriovre på Dyrehavevej, hvor man så kunne købe sine ting. Det blev så til Jensens minimarked, efter at supermarkederne blev opfundet, hvor man så havde sådant et lille marked på størrelse med det her rum. Så det var der, vi fik morgenmad og mælk, og så var der købmanden. Købmanden havde selvfølgelig øl og sodavand og alle mulige købmandsvarer og grøntsagsvarer, fordi grønthandleren var blevet inkorporeret. Man kunne købe både bananer og appelsiner og alt muligt. Jeg kan huske, at bananerne hang på sådan nogle stænger i vinduet med sådan nogle abelignende kroge... sådan nogle ting kan man huske, jeg ved ikke hvorfor.

Beboer: Hvor havde han sit udstillingsvindue?

Søren: Til venstre for porten. Det er i dag en lejlighed, hvor man går ind fra bagsiden, men det var købmandsbutikken.

Beboer: Det er derfor de har sådan en kæmpe kælder

Søren: jo, der var også en kælder.

Man kom ind ude fra Bellevuevej, der var et butiksvindue med en dør, jeg tror såmænd, der var to døre. Men det er muret op i dag og blevet til en lejlighed.

Beboer: Posen – Der stod tobak, vin, kolonial ... kan du huske der var sådan nogle poser?

Søren: Nej, det var før min tid. Det billede er fra før min tid. Der stod bare "købmand", da jeg var dreng, da jeg lærte at læse i alt fald.

Men det var fordi, mødrene havde jo ikke biler, de var hjemmegående, ikke, så det var jo der, man købte ind. Og når man så skulle til slagteren, kan jeg huske, så cyklede min mor over til Ordrupvej, til en slagter derovre, med mig bagpå. Og så kom man ind i slagterbutikken og stod og kiggede på flæskesværere, indtil han gav mig et... det var sådan man købte ind dengang, og jeg havde som regel ikke mere end nogle mønter med, når jeg skulle ned og købe ind, for mere blev det jo ikke ...

Beboer: Man kunne også få skrevet, ikke?

Søren: Det gjorde vi så ikke, men det kunne man vel også...

Beboer: Der fandtes ikke en bager?

Søren: Nej, men vi fik brød fra ismejeriet, og jeg ved ikke, hvor han fik brødet fra, men han har jo været god til at skaffe alle de her varer tidligt om morgenen, og han har vel været på torvet – jeg ved ikke, hvilket torv, ismejerimanden kom på.

Ovre på Dyrehavevej lå jo så også boghandleren, som stadigvæk er der, han må altså være over 100 år, fordi han var allerede gammel ...(en siger, det er en anden, der har overtaget)men jeg har da set ham for ret nylig ...(Carny tilføjer: Han er blevet meget gammel) . Der købte vi også lidt legetøj, så var der Handelsbanken, og så var der Jensens ismejeri... og så kan jeg faktisk ikke huske, hvad der ellers lå. Der lå i alt fald en børnehavenede for enden, hvor min lillebror gik.

Nu kommer det lidt tilfældigt her.

Men vores opgang, 431 var en meget musikalsk opgang, ved siden af os – i jeres lejlighed, der boede familien Rasmussen, og Christian Anker Rasmussen tror jeg det var, han var en pænt dygtig pianist. Eller blev i alt fald. Så han klippede på det her flygel, de havde stående, midt inde i stuen,

når man kom ind igennem den første dør, lige til venstre, der stod et kæmpeflygel ikke, og så nede under os, der boede Claus von Barnekow, som var en kendt jazz trommeslager. I kan forestille jer, når han øvede sig lige neden under mit soveværelse, mit drengeværelse, så kunne jeg godt høre det, ikke. Han havde godt nok spændt trommerne, så de ikke larmede alt for meget, men begge de to var virkelig top musikere.

Så var der viceværterne. Den første vicevært, jeg kan huske, han hed, Keincke og boede jo lige heroppe i den lejlighed, hvor man går ind fra gården. Han var ret skrap. Hvis vi lavede for meget ballade, så kom han simpelthen efter os (Søren viser, hvordan man blev hevet i ørerne) Det skulle vi altså ikke prøve på, og ham havde vi lidt – ham havde vi ret meget respekt for. Jeg tror ikke, at vi turde drille ham faktisk. Men han holdt så op, da jeg gik i tredje, fjerde klasse, så var der en anden, men så kom der Georg Nielsen. Han var altså en kapacitet – eller hvad hedder sådan noget – eller et klenodie – han var der i rigtig lang tid... og han var Bellavista simpelthen. Han gik rundt i sin nærmest uniform og kasket og ordnede det hele til perfektion, og han var ret skrap i starten, men når man så lærte ham at kende, og når man havde haft lidt sjov og ballade, så blev han faktisk han super onkelagtig for os børn, vil jeg sige. Han gav mig en knallert, han havde haft engang, og hjalp mig med at sætte den i stand, og hvis der var et eller andet, vi skulle have ordnet, vi skulle have haveslangen ud for at vaske min mors bil eller et eller andet ude i baggården, så ordnede han også det. Jeg kan huske, der var en gang, min far kom til at baldre hele vores altandør i en snestorm, fordi den ville ikke lukke, og så høvlede han den i, og så knaldede ruden, og hvad gør man så. Man går op til Nielsen midt om aftenen, og siger, det var ikke så godt, men vi skal bruge en plade, har I en plade, sagde han, "Uh, min sengebund er en masonitplade, lad os se om den .." Og så gik vi ind og hentede min sengebund, og så gik Nielsen ned og hentede en sav, og savede den til, så den passede fuldstændig i vindueskarmen dér, og af med listerne og ind med den der og på igen, og 10 minutter efter havde vi en tæt lejlighed, godt nok halvt fyldt med sne (latter) Men han var altså virkelig fantastisk som vicevært, der var eksemplarisk, der blev ryddet sne, der blev slået græs, der blev kørt varme, og ja, hvad han ikke lavede ham var vi rigtig glade for.

Beboer: Hvordan så en viceværtuniform ud?

Søren: det var bare arbejdstøj - blå overall – man kunne se det, det var viceværten, han var helt Meyeragtig uden at være helt Meyeragtig.

Derovre i Bellevuebugten havde de én. Han var virkelig skrap – men det kommer vi til under drengestregerne

Beboer: Jeg mener, at han – Nielsen - kørte i en Citroen – en mørkerød Citroen, er det rigtigt?

Søren: Ja, det er rigtigt, og den bil lavede han også selv, han kunne alt.

Godt, hvordan så der ellers ud.... Derovre havde vi jo Bellevuebroen, jeg ved ikke, om I har set den, jeg prøvede at finde et billede af den, men det er faktisk lidt svært, men der var en kæmpebro, den gik 70 meter ud i Øresund og 12 meter bred på beton, hvor færgerne lagde til Sverige nede fra Bellevuebroen (Carny supplerer: Og København) De sejlede til Landskrona, da jeg var barn.

Strandhotellet, det lå den gang der. Der blev min konfirmation fejret, kan jeg huske, på Bellevue Strandhotel. Det var lidt forfaldent, jeg kan godt forstå, at de rev det ned, for det var noget ældre end de andre ejendomme her, men det var egentlig ret flot.

Og så var der Bellevue teatret, som ligger derovre, Det var en biograf dengang. Det var Ejner Federspiel, der havde fået koncession på at drive biograf der, og hele salen var en stor sal og balkonen var en stor balkon, der kunne godt sidde 2.000 mennesker derovre ...og da jeg var i 3. g blev jeg filmoperatør derovre, det var jeg i ti år, så to gange om ugen gik jeg derover kl. halv syv eller sådan noget lignende og havde mine lektier med og lavede dem, for der gik jeg på Ordrup Gymnasium eller på DTU, og så viste jeg film en hel aften, mens jeg kunne sidde og læse mine lektier og holde øje med maskinerne – og vi var kun to om at køre biografen. Der var billetdamen og mig. Så det var ikke store tider for biografer dengang.

Men det var en meget flot biograf, tegnet af Arne Jacobsen med en af Danmarks bedste akustikker, og vi havde et fantastisk anlæg derovre, nogle meget store italiensk Rolls Royce agtige filmmaskiner, som kunne vise 70 mm film, og så var der taget, der kunne åbnes. Det var jo også mig, der styrede det der tag. Jeg kan huske engang midt om sommeren i en pause, så åbnede jeg taget, og så havde der altså slået sig tre millioner mariehøns ned i sprækken deroppe, så da taget åbnede, så sagde det bare "wrum" (viser med hænderne, hvordan taget åbner og noget falder ned) med alle de der mariehøns, så da jeg fik det lukket igen, og vi skulle køre anden akt af filmen, så kunne man nærmest ikke se lærredet for mariehøns – det var ikke så heldigt, men det har I måske også oplevet, der kan være mariehøns epidemier her, for de flyver, indtil de kommer til havet – så stopper de ..

Men der havde jeg gode tider også, og rigtig mange mennesker fik glæde af fribilletter, og jeg fik også set en hel masse film.

Beboer: Hvor længe eksisterede biografen?

Søren: Jamen den blev så overtaget af Jes Kølpin, på et tidspunkt, som ombyggede den til et teater forneden og to biografer foroven. Han var også min chef i de sidste år der. Der havde vi så to små minibiografer oppe på balkonen, og der kørte teater nede i den store sal.

Beboer: Kom der mange mennesker?

Søren: Vi havde som regel – da biografen var stor, havde vi kun 40-50 mennesker derinde til en forestilling, så den var meget mere end halvtom, men så når vi kørte en storfilm, Ben Hur eller sådan et eller andet, så valfartede folk til, for at se den på vores lærred, det var altså noget andet, og den havde også de her højtalere over hele biografen - fantastisk lyd, så hvis vi kunne få de der store film, så kom der mange ...

Så kørte der trolleybusser, trolleybusser altså elektriske busser, Nesa busser, de hersens røde. De kørte fra Callisensvej i Hellerup op ad Gammel Strandvej og så rundt her om Bellevuevej og så tilbage ad Ordrupvej. Og det var jo så den måde, jeg kom i skole på, det var med trolleybussen. Jeg ved ikke, hvad det er, de havde de der luftledninger, og så to stænger op, som af og til røg af, så måtte han ud og sætte dem på igen og så videre (viser med fagter, hvordan stængerne måtte sættes på igen) og som jeg plejer at sige, jeg tror jeg var nødt til at blive 18 år, før jeg fik lov til at gå over Bellevuevej, i alt fald Strandvejen, så når jeg kom hjem fra Skovshoved Skole, så måtte jeg jo ikke stå af ovre ved Bellevue Strandhotel, hvor der var et stoppested, næh, jeg skulle køre hele vejen over til Handelsbanken derovre på Dyrehavevej, og gå hele vejen, for jeg måtte jo ikke gå igennem stationen, så jeg måtte gå hele vejen udenom – over broen og ned igen – og det var vi i

øvrigt tre drenge, der blev udsat for, det der, så (latter)... men vi overlevede jo også at blive kørt over, så det kan man måske takke den regel for

Rundingen herude, der holdt ingen biler dengang, der var ikke problemer med at få en parkeringsplads. Der kunne vi cykle rundt, og der var nogle gode vandpytter, man kunne køre meget hurtigt igennem, det var der, vi cyklede, men vi var inden for Bellavistas grund.

Der kom af og til allerede den gang nogle arkitektstuderende fra Japan eller et eller andet sted og stod hened og fotograferede Bellavista. Og vi tænkte, hvorfor gør de det, hvorfor gider de komme herud (Carny supplerer: Det gør der stadigvæk, og hvis de har lyst til at se en lejlighed, så inviterer jeg dem op) – ja, det gør der stadigvæk, men dengang tænkte man ikke så meget over, at det var et Arne Jacobsen hus, man boede i, man vidste det godt – Big Deal - men hvad så, men det syntes de åbenbart, så det fik en til at tænke på, at der er måske noget om, at det her er noget særligt..

Beboer: Var det hype dengang som i dag?

Søren: Overhovedet ikke. Hvis man sagde, at man boede i Bellavista, så var der ingen, der sagde, at det havde Arne Jacobsen tegnet, overhovedet ikke, det var man ikke bekendt med

Beboer: Men det var jo alligevel dengang han tegnede så meget i Gentofte Kommune i den periode....

Søren: Han boede jo derinde (Søren peger mod syd)

Apropos derinde, den lille gård

Beboer: I Sørholmhusene Men han fik atelier i Hellerup senere hen, men han startede i Sørholmhusene...

Søren: Men da jeg var dreng, boede han altså herinde (peger igen mod syd) i de der rækkehuse Nåh, hedder de Sørholmhusene ...

Apropos navne, denne her var jo Bellavista,

Beboer: Jeg har arbejdet hos ham i fire år ... , indtil han døde i 71

Søren: Så ved du jo det hele, ja....

Det I kalder Sydgården, det kaldte vi Blindtarmen... eller Kastanjegården, der var nogle kastanjetræer, jeg ved ikke, om de er der stadigvæk, og den nye Bellavista, det kaldte vi Molbohus, fordi dem, der boede derinde, de var dumme. (latter) Det var jo vores fjender ... Så det er Molbohus og Blindtarmen. Og det vil enhver dreng kunne huske, det er ikke bare noget, jeg står og finder på ...

Hvis vi så går ind i lejlighederne, lad os starte med noget sjovt, har I lagt mærke til, at der er et stik i gulvet under jeres spisebord, ved I hvad det er, det er?

Beboerne: Ja, vi bruger det endnu (latter)

Søren: Nå, det ved I godt, fordi det vidste vi altså ikke oppe hos os, indtil en dag jeg fandt ud af, at hvis jeg puttede en saks ned i det, så ringede dørklokken. Og det lavede jeg jo meget skæg med min far om, for jeg havde jo fundet ud af, at jeg kunne tage sådan en klips og bare lægge den der,

og når vi så sad og spiste, så kunne jeg skubbe til den, så ringede dørklokken, og far fór ud – Der var ikke nogen – Men der fandt jeg ud af, at man kunne afbryde den ude i gangen, der var sådan en underlig lille kobberting eller messinging, man kunne afbryde, så den ikke virkede....

Men det var jo til at kalde på den unge pige.

Beboer: Var der mange, der havde unge piger dengang?

Søren: Nej, ikke i min tid, før var der jo nok, vi har et værelse, der hedder pigeværelset, men det var min lillebrors værelse, men det var jo et pigeværelse i gamle dage ... (Carny tilføjer: Og der var en håndvask ..Man kunne jo ikke have pigen ude på badeværelset, hun havde sin egen håndvask)

Beboer: Og det var jo ikke en gang et værelse, det var et kammer, større var det jo ikke....

Søren: Jo, jo, min bror havde det jo som værelse, han var jo glad for det, vi har jo leget røvere og soldater derinde, det var jo stort nok i forhold til Man havde jo det, man havde altså

Vi har så bygget en forhøjning, så man kan sidde i sin sofa og kigge ud på Øresund... Det er der måske også andre af jer, der har (Carny tilføjer: Det tror jeg, der er). Men den har jeg faktisk lavet, da jeg gik i gymnasiet... så jeg købte simpelthen hos Johannes Fog de her bjælker og lagde dem - og gulv på og tæpper på og så videre. Vi har også lavet et kæmpe spejl ude i den lange gang, så den lange gang ikke er sådan en smal, mørk ting, men virker meget bredere, vi har faktisk snakket om, at hvis nogle af jer har lyst til at se den, så kan I bare komme op bagefter... (Carny tilføjer: Det er simpelthen genialt, fordi den er lysere, og den er bredere, fordi det er et kæmpe spejl)

Søren: Ja, det var Guhle, der kom med det, og så er det mig, der har lavet rammen.

I køkkenet i helt gamle dage var der et stålkomfur – et stort et i blankpoleret stål og med en ovn og fire kogeplader, det var en monsterovn, den ville have kostet 100.000 i dag, så det var foran sin tid.

Så var der et køleskab, det var ikke højere end sådan her (viser med hænderne ca. 50 cm.) og så sad det på den anden side af vasken oppe på væggen – Der var et køkkenbord her – og så her køleskab, og det var skruet fast på væggen, og så skruet fast på skabet, og så var der sådan et ben i det fjerde hjørne, der bar køleskabet... Og der kunne man altså have to en halv liter mælk, men det var jo moderne dengang, ikke? Vi fik ret hurtigt pillet det ned og fik et andet sat op. Men det var hvad der var i køkkenet, og så var der de her stålborde (Carny: Det var lækkert med to vaske) med to vaske, det var jo et stålborg, og man kunne lave rigtig meget vandplaskeri derude. Når man havde fyldt hele bordet op med vand – der var en kant – så løb det bare ned i vasken ..så jeg kunne lege med skibe på køkkenbordet ... latter (Carny tilføjer: Der er mange ting, jeg ikke ved. Nu kommer det frem.)

Toilettet, wc-et, det havde ikke nogen cisterne, det havde simpelthen ligesom på et skib, bare helt vildt højt tryk og så med en trykknop, så når man trykkede på den, så sagde det "hrummm", og så kom der bare virkelig meget vand med virkelig meget tryk, så varede det fem sekunder, og så holdt det op. Det var jo skidesmart, faktisk, det virkede altid, der blev godt nok skyllet ud, og ja, men de blev jo afskaffet, og så fik man et almindeligt et med cisterne. Men det kan jo kun lade sig gøre, hvis der har været helt vildt meget tryk, og der var sådan nogle rør her (viser med hænderne – måske 10-15 cm) op til de her toiletter. De er der jo sikkert stadigvæk, for det er stadigvæk de samme rør.

Det sidste inden drengestregerne, jeg husker godt, da vi fik malet Bellavista første gang, jeg ved ikke, om det var første gang, men det var ikke i den her istandsættelse, der er lavet her for nylig. Der kom et firma, der hed Kemitex, og de havde sloganet, "Det var til huse, der står ude", og de sprøjtede så det her Kemitex på, som åbenbart lavede en alt for tæt membran ude på huset, som gjorde at det ikke kunne ånde. Dem kan vi takke for, at det blev så dyrt, som det blev, tror jeg, at få ordnet facaderne – at få det hele af igen og få det behandlet ordentligt.

Så er der drengestregerne: Vi var siger og skriver 15-16 drenge, når vi skulle ud og lege, og det skulle vi hver dag. Vi kom hjem fra skole, og så skulle vi ud og lege. Der var ikke nogen fritidsordning, vores mødre var jo hjemme til at servere syltetøjsmadder og saftevand, og så skulle vi ud og lege. Og nu har jeg lige prøvet at skrive navnene op, og dem skal jeg nok forskåne jer for, men der var en dreng ovre fra Dyrehavevej, og der var Skovfogedens søn oppe fra Skovfogedhuset deroppe, og så var der tre til fire stykker fra Lille Bellevue, som vi kaldte det, huset over for – hvad hedder det –

Beboerne: Gamle Bellevue.

Søren: Det var faktisk nyere end jeres, det var faktisk landevejskroen, og så var der os her. Der boede temmelig mange drenge, som I kan forstå, og kun to piger, af en eller anden mærkelig grund, det er måske derfor jeg altid har været bange for piger.

Når vi skulle lege, så stillede vi jo nærmest med to hele fodboldhold, og så spillede vi fodbold ovre på parkeringen, og der holdt aldrig nogen biler, der var helt frit, vi kunne cykle, og hvis der endelig holdt en bil, så flyttede vi den bare, for 16 drenge, de kan altså godt skubbe en bil, selvom den står i gear. Og jeg ved ikke, om I har lagt mærke til, en af garagerne derovre, den midterste, der er porten trukket sådan en meter tilbage, det er jo det oplagte fodboldmål selvfølgelig, så det var målet der. Så der spillede vi fodbold, og så cyklede vi, lavede cykelkunster, og vi øvede os i at køre ind imellem de hvide striber i parkeringsbåsene meget langsomt, man måtte ikke køre over stregerne, og vi bandt en cykel efter et løbehjul med en snor, så var det jo vandski, så ham på løbehjulet, han blev trukket af motorbåden og sådan nogle ting der, og så legede vi røvere og soldater, det var faktisk vores yndlings – det var røvere og soldater. Så alle havde jo et arsenal af guns, som vi kom ned med, og den ene havde den ene mere sejere gun end de andre, og så var vi to hold, og så var vi mod hinanden. Der var ikke nogen, der var specielt røvere eller soldater, vi var bare to hold, der var mod hinanden, og så sneg vi os rundt, vi var som regel ovre på parkeringen og ovre i den side der, hen mod Mattssons Rideklub og benzintanken, og de der garager, og så ind foran, hvor der var sådan nogle hække, faktisk hele vejen rundt om, og så sneg vi os rundt, og skød hinanden. "Nej, du er død, du er død". Men det var rigtige drengelege.

Drengestreger, nej det var ikke så galt. Vi bekrigede altså molboerne derinde, det kunne godt hænde, at de kunne skynde sig væk, når vi kom med alle vores drenge og våben og så videre, og så bekrigede vi Tårbækkerne. Tårbækkerne havde bygget huler oppe i Cottageparken, og dem ødelagde vi. Ja, det var meget spændende. Vi sneg os derop i mørket ...

Beboer: Hvor mange var der på din alder her?

Søren: Der var 10. Altså naboen var min klassekammerat Niels, og Jannik boede derovre, og Mik boede derovre, og Michael boede derovre, måske et år op eller ned, men så har vi nok været deromkring.

Så er der kældrene til sidst. Vi legede temmelig meget i kælderen derovre. Den var knap så uhyggelig, som kælderen derovre (peger mod henholdsvis nord og syd ...) . Kælderen derovre, den

lange, der turde vi simpelthen ikke gå ind, det var den mørke kælder. Det var alt for let at tænde lyset, det gjorde vi ikke, det var sådan en manddomsprøve, som de små fik lov at prøve, og der er ingen vinduer tror jeg, så de skulle i mørke gå hele vejen ned til enden – og tilbage igen – og så var de virkelig modige. Jeg turde knap nok selv gøre det. Men derovre (nordfløjen) var der noget mere lys, hvor der er cykelkælder og sådan noget, og der legede vi mørkeskjul, hvor man skulle gætte, hvem det var, man havde fanget. Der tog vi faktisk pigerne med, sjovt nok.

Ja, men det allersidste, da vi var lidt større, så lavede vi et diskotek, det blev meget moderne med diskoteker dengang. Så vi lavede et diskotek nede for enden af kælderen dernede. I Storms kælder. Der havde faderen faktisk allerede indrettet en bar, en kælderbar, et herrested, så da sønnen var blevet så stor, at han fik lov til at komme der, opdagede vi, at det var lige stedet, Beboer: Der er et sted i nordfløjen, den er ekstra stor.

Søren: Ja, når man kommer ned for enden, der er sådan nogle piller, og den venstre af dem, det var diskoteket. Det højre af dem, det var Peppers families, den er også stor.

Nu er jeg løbet tør for stof, så (Carny tilføjer: Jeg vil gerne lige sige én ting, jeg har i aften fået en hel del at vide, som jeg ikke anede noget om... Så det har været meget berigende for mig også.)

Beboer: Hvordan var miljøet dengang, var det et miljø, hvor man kom hinanden ved? Det gjorde man på børnenes side, men gjorde man det også på de voksnes side?

Søren: Jeg tror, at dem, der havde børn, de blev gode venner. Min mors bedste veninde i dag er fru Borgen, som hun hed, hun boede nede De havde Anders, og vi havde min bror Peter, og så kom de der ned med barnevognene (Carny tilføjer: Så stillede vi barnevognene sådan, at drengene kunne kigge ud på bilerne, og så gik vi og drak te. Det var tider).

Søren: Ellers var der ikke noget, det her ville ikke kunne finde sted, som vi har her i dag, sådan var det ikke dengang, jeg tror ikke, at man kom hinanden så meget ved ... og det var jo også et blandet publikum. I starten var det jo lejligheder. Da vi flyttede ind, var det lejligheder. Og historien er jo, at vi fik lov at bytte. Vi boede i en to værelses lejlighed på Ordrupvej, og så kom der nogle damer og sagde, vil I ikke gerne bytte med min lejlighed i Bellavista. Og jo, det ville de gerne. Så det var den måde, vi fik den på, og da de så blev udstykket, så fik vi jo mulighed for at købe den for 625.000 – det var jo ikke særlig dyrt – faktisk dengang heller. Men det var jo fordi, de blev udstykkede, da AP Møller havde købt det, og så skulle de jo sælges til den pris,

Beboer: Hvornår var det så?

Svar fra beboer: I 1980 at de blev udstykkede, det står der i det skrift, vi har lagt på hjemmesiden,

Beboer: Var det da de blev fredet?

Søren: De (Mærsk) blev presset til at sælge dem billigt alligevel, fordi der var en regel om at de skulle sælge til den samme pris, som hvis de var solgt samlet. ...

Beboer: Der var faktisk en diskussion om, hvorvidt det skulle være andel. Det stemte vi så om, og så blev det til ejerbolig. Andel blev nedstemt....

Søren: Der var rigtig mange Mærsk folk, der boede her, da Mærsk havde købt det. De købte det nærmest for, at det skulle være sådan et gode for deres medarbejdere har selvfølgelig haft et sammenhold, de Mærskfolk, der var der.

Beboer: Var der så meget gennemtræk, mens Mærsk ejede det?

Beboer (tidligere Mærskansatte): Nej. Det var attraktivt, det var ikke noget, man sådan flyttede fra. Det var attraktivt, man skulle søge om det. Man var rigtig glade, når man blev valgt.

Beboer: Der var en hofdame hos Dronning Ingrid, som boede her. Det var derfor, det blev kaldt Prinsessestien. Hun var en meget fornem dame

Beboer: Kan I fortælle noget i glimt om det tidligere liv på stranden og det tidligere badehotel.

Søren: Altså stranden var delt op i to, en betalingsstrand mod nord og en offentlig strand mod syd med et hegn. Og betalingsstranden var nede foran Bellevue Strandhotel. Og jeg har faktisk kun været derinde én gang, for hvorfor skulle man betale, når man havde en – vi har ikke ret hovski snovski hos os i alt fald – og der var ganske udmærket på den offentlige. Det var et fluepapir, simpelthen et fluepapir, man vadede på folks håndklæder for at komme ned til vandet simpelthen. Der var jo ikke Amager Strandpark eller noget som helst dengang, så hele København kom jo herop med toget, der var heller ikke biler over det hele dengang, når der var stranddag. Så folk må være kommet med toget eller med bussen ... og der var der simpelthen fuldstændig sort af mennesker over hele stranden. Og inde på betalingsstranden, jeg kan huske, der var sådan nogle omklædningskabiner og sådan, det var sådan lidt finere, men ellers var det jo ganske udmærket, og hvad kan man sige...

Og Dyrehaven, det var jo så også min baghave, når jeg ellers havde fået lov at gå derop, så det var jo der, vi legede og cyklede og klatrede i træer og

Carny: .. og der var jo sne om vinteren, der stod vi på ski ovre i Ulvedalene, meget farligt

Søren: Så jeg kender jo hver sti i Dyrehaven, jeg kan lave et kort over Dyrehaven og stranden, jeg kan jo ikke lade være med at nævne, at da jeg var 16-17 år, da var der fyldt med topløse piger på stranden. lidt distraherende, når man skulle læse til eksamen. Det var tider

Beboer: Der findes nogle fantastiske filmklip i Dansk Filminstitut, som du netop kan downloade, af det strandliv, der var på Bellevue.

Beboer: Der var jo også meget liv foran strandhotellet, for de kom jo helt fra Frederiksberg. Man kom jo herud og havde aftenselskaber.

...

Søren: Der var ingen bevidst klasseforskel, da jeg var dreng. Man anede ikke, om ens klassekammerats far var fisker, elektriker eller direktør. Det interesserede os simpelthen ikke, vi gik ikke op i , vi havde de samme grimme cowboybukser på eller det havde vi ikke engang eller sådan nogle shorts, der var ikke noget hovski snovski over det.... jeg fornemmer heller ikke, at der var noget i Bellavista, der var måske hofdamen, men ellers var det ikke noget, vi lagde mærke til. Alle vi andre var ganske nede på jorden.

.....

(Beboer: Er der nogen, der er klar over, at Mød mig på Cassiopeia foregår i en Bellavista lejlighed, men jeg ved ikke i hvilken

(Der tales om forskellige film, der er optaget)

Carny: I er meget velkomne til at komme op og se min lejlighed, for han har lavet så mange fantastiske ting i min lejlighed, som jeg meget gerne vil råde jer andre til – det er super ... Og I er meget velkomne. Alle er velkomne.

Beboer: Har du noget at tilføje til alt det Søren, har fortalt?

Carny: Nej, jeg tror, du har nået det hele,

Beboer: Så vil jeg gerne sige, at fru Steenberg var en meget smart dame, og det er hun stadigvæk. Det kan jeg huske, da jeg boede derovre, så kom der sådan en fiks dame gående i tennistøj og så havde hun rottehaler

Carny: Ja, det var når jeg spillede tennis, så havde jeg rottehaler

Beboer: Så det har vi altid lagt mærke til fra vinduerne

Beboer: Hvor spillede du tennis?

Carny: I HIK

Beboer: Hvor ligger det?

Carny: Det ligger Nede på Hartmannsvej i Charlottenlund, Hellerupagtigt... der har jeg spillet tennis siden jeg var 12 år eller sådan nogen. Og ellers har jeg spillet golf oppe i Gilleleje, vi har et sommerhus i Hornbækså det var logisk at melde sig ind deroppe i en golfklub Det har jeg haft meget glæde af

Beboer: Var der nogle traditioner – juletræ eller arrangementer eller sådan noget

Søren: Der var Fastelavn, og det har jeg faktisk glemt at nævne, men der blev arrangeret fastelavn for børn, og der var tøndeslagning hernede i baggården ved tørrestativerne – der kom jo børn fra hele omegnen – selv molboerne var inviteret der var vi nok en 30 børn eller sådan noget lignende, det var fru Moe, som boede lige derinde, som var mor til de to piger og en anden mor, der arrangerede det, og vi kom udklædt som indianere og cowboydere og så videre og slog katten af tønden. Men det var faktisk noget af det eneste, der var sådan, hvor også forældrene de snakkede lidt sammen.

Carny: Jeg vil gerne takke dig for alt det, du minder mig om, som jeg har glemt. Der er så meget, jeg har glemt.

Søren: Jeg vil gerne sige, at hvis der er nogen, der skal vide noget detaljeret, så har min mor, som jo er 97 og et halvt år nu, skrevet dagbog siden hun var, hvad 7 eller 8 år

Carny protester lidt...

Søren: og der står altså for hver eneste dag, hvad der skete, og så kan man gå tilbage, jeg kan gå tilbage og sige, var jeg ikke på skiferie, da jeg var 17 år. Så kan vi gå tilbage og sige, ja, det var du og hvor

Carny: Og på et tidspunkt, der beder han mig om at finde ud af, hvor meget sammenlagt han har været på ski, og det kommer jo op på efterhånden to år, tror jeg tilsammen, for han er jo afsted to gange om året.

Beboer: Fører du stadigvæk dagbog?

Carny: Jeg skriver dagbog hver dag, jeg kan ikke lade være.

Beboerne: Fantastisk.

Carny: Det ved jeg ikke, om det er, min hukommelse er jo ikke så god mere, men om to et halvt år er jeg også 100 år ikke, så det er nok ikke særlig mærkeligt ...

.....

Beboer: Et sidste spørgsmål, var der meget mere grønt omkring Bellavista dengang, hvordan så det ud rent plantemæssigt udenom?

Carny: Det hed Kastanjegården derovre (peger mod syd), for der stod nogle kæmpestore kastanjetræer, som ødelagde Prinsessestien med rødderne.

Beboer: Der var efeu, var der ikke?

Søren: Espaliet var sådan nogle tynde trælister, der gik på tværs, og så kunne det her efeu klatre op. Det var ikke sådan, at det var totalt dækket af det, men halvdelen var dækket, så når man kørte forbi med toget, så var Bellavista grøn.

Beboer: Det var vores underbo, som var Kaj Bojesen i sin tid, ham maleren, og der var espalier hele vejen hen, og man forestiller sig ikke, det var noget, som Arne Jacobsen syntes var en god idé, men det var det faktisk. Han var jo Arne Jacobsens ven, Kaj Bojesen, de syntes, at det var alletiders med en tropisk have dernede

Beboer: Og det er noget, de har stadig derovre ved Bellevueteatret

Beboer: Vi skal til at slutte af...

Carny: Det bedste, vi har gjort i vores lejlighed, det er at slå spisestuen og dagligstuen sammen til et stort rum. Det er simpelthen fantastisk. I stedet for at en spisestue står ubrugt egentlig det meste af tiden så har jeg nu en stue på 60 kvm, det er meget, meget lækkert, det er jeg så glad for ... Det giver rum og lys.

Søren: Hvis I vil se det, så kom med op og se.

Klapsalver og farvel!!!

